

træt af at modsigte det. Det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds gav os en ny Forklaring af, hvad Betydningen skulde være af denne Sikkring af Tilskuddet af 250,000 Rdl. i 5 Aar til Theatret. Skjøndt jeg oftere har sagt det, maa jeg gjenfalde i de Herrer's Grindring, at det saavel paa Finantsloven for 1870—71 som i de følgende Finantslove kom til at lyde saaledes: „et 5aarigt Tilskud paa 250,000 Rdl. Første Afdrag deraf.“ Nu fortæller det ærede Medlem os, at Meningen med dette var ikke i Virkeligheden at stille til Theatrets Raadighed 250,000 Rdl. i 5 Aar, nei, Meningen var blot den, at man vilde fikke — jeg tror, jeg ganske nøie har faaet det ærede Medlems Ord opskrevne, de forekom mig saa utrolige, at jeg maatte tvivle derpaa, hvis jeg ikke havde skrevet dem op — Theatret at bestaa som Statsdrift endnu i 5 Aar, for at kunne aflutte femaarige Kontrakter.“ Det var det, som skulde være Meningen. For at udtrykke den Sætning, at Theatret skulde være sikket paa at bestaa som Statsdrift endnu i 5 Aar for at kunne aflutte femaarige Kontrakter, skulde man have brugt den Udtryksmaade og have sagt: „Der gives Theatret et femaarigt Tilskud paa 250,000 Rdl.“ Det var nu egentlig talt lidt besynderligt, om man, for at udtrykke denne Tanke, skulde have valgt et Udtryk, der i saa ringe Grad svarer til Tanken. Det forekommer mig dog at ligge nærmere at antage, at, naar man giver Theatret et femaarigt Tilskud af 250,000 Rdl., hvoraf en Femtedel betales hvert Aar, da er det nærmest at fortsaa saaledes, at man i Virkeligheden vil fikke Theatret at faae de 250,000 Rdl. i 5 Aar, og derimod ikke at fikke dets Bestaaen som Statsdrift i 5 Aar, for at kunne aflutte femaarige Kontrakter. Nei, jeg tror, at det ærede Medlem ikke ved den Art af Fortolkning kommer bort fra, hvad der er et Faktum, nemlig, at der deri, at der er sagt: femaarigt Tilskud af 250,000 Rdl., ligger fuldstændig tilstrækkeligt Bevis for, at det var Meningen, at Theatret havde disse 250,000 Rdl. til sin Raadighed. Dernæst har det ærede Medlem endelig paaberaabt sig — og det er heller ikke for første Gang, men vistnok for tiende Gang, kan jeg godt sige, under denne Forhandling — den berømte Ytring af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som faldt den og den Dag i 1874, nemlig, at „Pengene laa lige saa sikke i Theatrets Reservecassee som i Sorø Akademis Kassee“. I og for sig ligger der nu ikke Meget i denne Sætning, thi hvis de begge to havde lige gode Pengekasser, saa ligge Pengene ganske vist lige saa sikkert paa det ene som paa det andet Sted, og naar man siger, at de ligge der lige saa sikkert for os, og man ved „os“ mener „Staten“, saa er det ganske vist, at de for Staten ligge lige saa sikkert paa det ene som paa det andet Sted. Skal der derimod lægges den Mening ind deri, som man nu vil lægge ind deri,

og som jeg erkjender, at det nævnte ærede Medlem muligvis ogsaa har villet lægge ind deri, nemlig, at Bevillingsmyndigheden — som de Herrer kalde den — havde lige saa sikker en Raadighed over Pengene og lige saa sikker en Ret til at binde Andres Raadighed over dem, naar de laa i Theatrets Reservecassee, som naar de laa i Sorø Akademis Kassee, saa maa jeg sige, at det er overmaade prekert at udlede dette af, at der er fremkommet en saadan Ytring fra et Medlem her i Thinget. Det kan ikke være et tilstrækkeligt Bevis, at en saadan Ytring ikke finder etieblikkelig Modsigelse fra Ministerens Side. Seg maa sige de Herrer, at Eventualmaximen, som ganske vist er gjældende i vore Netsforhandlinger og under vor Proces, ikke uden Videre kan anvendes paa Rigsdagens Forhandlinger. Seg vil ikke sige Noget, som i mindste Maade kan faare det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), men jeg vil dog sige, at dersom alt det, som han mellem Aar og Dag siger her i Thinget, skulde betragtes som indrømmet, fordi det ikke tieblikkelig bliver modsigt, saa vilde vi leve under en ganske mærkelig Nets- og Socialtilstand (Berg): Det ærede Medlem bruger mig jo selv som Bevis). Ja, det kan jeg jo godt gjøre, thi jeg siger jo ikke, at det ærede Medlem ikke undertiden siger Noget, der er rigtigt, og navnlig naar det ærede Medlem giver den faktiske Oplysning, at Ministeren har givet Finantsudvalget Meddelelse om, at der vil finde Overstridelse Sted, saa har jeg jo ikke Grund til at betvivle dette. Det er formentlig dette, som det ærede Medlem sigter til, at jeg har paaberaabt mig; men jeg har heller ikke dristet mig til at sige, at der albrig er Noget af det, som det ærede Medlem siger, der er rigtigt. Det vilde være en dristlig og høist urigtig Paastand, men jeg siger — det er i alt Fald min Mening —, at det vilde være en absurd Tilstand, som vi levede under, dersom virkelig alt det, som det ærede Medlem siger mellem Aar og Dag, og som ikke strax bliver modsigt, skulde betragtes som uomstødelige Sandheder og som Netsætninger her i Landet, som Alle maatte høre sig for. Nei, det kan virkelig ikke gaa an at sige det paa den Maade. Der er jo Ingen af os, der veed, om Ministeren i det Dieblit har hørt den Ytring. Hvor ofte er det ikke Tilfældet, at En gaar hen og taler med Ministeren, medens et Medlem taler, og hvor ofte er det ikke Tilfældet, at Ministeren finder det nødvendigt at gaa et lille Dieblit ind i det andet Værelse, og hvem kan derfor borge for, at Ministeren har hørt dette Udtryk? Men det er jo egentlig det, der skal være det Store og Forsærdelige, at Ministeren har hørt denne Ytring og ikke modsigt den, og det ansører Man, uagtet Ministeren det følgende Aar paa det allermeest Uvædige og Klare fremsillede sin Mening om, hvorledes Reservecassee stod til Regeringens